

de Erfaringer, der vare indhøstede, være Regeringen om at gøre selv at tage Sagen i sin Haand, og jeg mener da, at den eneste Maade, hvorpaa det kunde ske, det var, saaledes som det har fundet Sted, at Ministeriet satte sin egen Eksistens ind paa Sagen, saa at Regeringen maatte staa og falde med, om den erholdt Bevillinger, som den maatte anse for tilstrækkelige til at gennemføre de paabegyndte Arbejder, Bevillinger, som den ansaa for absolut nødvendige, og som ikke gik ned under, hvad der tidligere havde været bevilget. Saaledes stod jo Sagen, da Finansloven kom til Behandling i Fællesudvalget. Der skete det ganske sikkert for Ministeriet nye, at dette høje Ting erklærede, at den Situation, der derved var fremkommen, var en Uenighed, der var opstaaet mellem Regeringen og Folketinget, og som Ministeriet selv maatte klare med det andet Ting, selv maatte ordne, inden Landstinget traadte til og udtalte sig derom. Jeg tilstaar, at jeg ikke har kunnet opfatte denne Erklæring anderledes, end at naar det blev overladt til Ministeriet selv at træffe en saadan Ordning, maatte det ogsaa involvere, hvis overhovedet en saadan Ordning skulde kunne finde Sted, at man her i Tinget var villig til at gaa med til Ofre derfor. Ministeriet har altsaa taget det Spørgsmaal op, har søgt selv at ordne dette Mellemværende med det andet Ting, og Ministeriet har opnaaet en saadan Ordning, at der blev givet de nødvendige Bevillinger, som Ministeriet havde sat som Betingelse for, at den kunde fortsætte, nemlig at der blev givet tilstrækkelige Midler til at holde de begyndte Arbejder og bestaaende Fabrikker i Gang, og at disse Bevillinger ikke bleve mindre end tidligere. Jeg siger ikke dermed, at der er givet en fuldt tilstrækkelig og fuldstændig Bevilling til disse Opgavers Løsning, men de Fordringer, som Ministeriet maatte holde paa som de mindste, hvormed man kunde nøjes, ere blevne tilfredsstillende. Selvfølgelig har der derfor maattet gøres visse Ofre, og om disse Ofre, der ere gjorte, er det jo egentlig, at Uenigheden her har rejst sig. Der er tre Punkter, hvorom Uenigheden drejer sig paa de to forfællelige Indstillinger, og det er alle Punkter, hvor Ministeriet har ment at kunne gøre Indrømmelser til Gengæld for, hvad det har opnaaet. Jeg skal genneingaa disse Punkter.

Hvad angaar Bevillingen til Fredsbureauet kan jeg gentage, hvad jeg oftere har sagt om denne Bevilling, at jeg ikke finder, at den kan være til Skade; jeg har ikke sagt, at den er til større Gavn. Jeg ser ikke nu Sagen stort anderledes end tidligere,

selve Bevillingen indrømmer jeg, er ikke betænkelig, men heller ikke nødvendig. Jeg har i Formiddags i det andet Ting anført det eneste ny, der kunde siges om den, nemlig at Fredsbureauet i Bern har stillet sig til Op-gave at samle alt Materiale angaaende en Sag, som jo ganske vist har en vis international Betydning, og som arbejder sig mere og mere frem til Afgørelse af de enkelte mindre Stridspunkter mellem Nationerne, nemlig Voldgiftsagen; det er jo givet, at det er en Dykke, at mindre Uenigheder mellem Nationerne paa den Maade kunne afgøres. Saaledes ere Stridsspørgsmaal blevne afgjorte i længere Tid — vi have selv haft flere af den Slags, i alt Fald da eet, i den senere Tid — og vi vide alle, at et større Stridspunkt for Tiden svæver under Afgørelse paa den Maade. Det kan altsaa siges, at der her er et lille Moment, som kan tale for denne Bevilling; men jeg indrømmer, at det, som i Virkeligheden for mig har været det afgørende, har været det, at et gammelt Mellemværende mellem Tingene blev bragt ud af Verden. Andre lignende ere lidt efter lidt bragte ud af Verden som en Gave enten til den ene eller den anden Side, og dette er en af de sidste af den Slags Poster, som have staaet mellem Tingene i en Række af Aar. Det drejer sig her om en Bevilling een Gang for alle for at afvikle dette Stridspunkt, og jeg har derfor ikke ment, at det vilde være en umulig Fordring, naar Ministeriet sagde: Nah, lad os dog nu blive enige om at faa dette lille Stridspunkt ud af Verden. Selv er jeg personlig impliceret i det; jeg tilstaar, at jeg har været uforsigtig en Gang i Finansudvalget og sagt: Ja, den Ting vil jeg ikke nu indlade mig paa, men selvfølgelig over det Spørgsmaal skal en Finanslov ikke vælte. Jeg indrømmer, jeg har sagt det en Gang, men det er aldrig faldet mig ind, at noget saadant, som jeg da omtalte som en Mulighed, skulde blive til Virkelighed. Det er imidlertid blevet til Virkelighed, denne Post har været en af Anledningerne til, at Finansloven kunde vælte. Altsaa, der har jeg maattet holde mit Ord, thi jeg var bleven personlig engageret der paa et Spørgsmaal, som intet Mennekte kunde tænke sig skulde komme frem som et Stridspunkt. Jeg tror nu heller ikke, at dette Punkt egentlig volder saa stor Vanskelighed at komme over. Der er et lidt komisk Sker over det hele, og jeg indrømmer, at det væsentlig kommer til at hvile paa dem, som have taget det op, lad det altsaa i dette Øjeblik maafe hvile paa mig.

Der er derimod et andet Punkt, som har